

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Τραγούδια τῆς Ἀκρογιαλίας (Τὸ χωριό, Τῆς κοπέλλας τὸ νερό, Ἡ Καταχιά, Τρελλή Μητέρα, Τὸ Κοιμητήρι) συνένετα ὑπὸ Γ. Δροσίνη.
- Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
- Ἐθνικαὶ ὕβρεις, ὑπὸ Σπυρ. Π. Λάμπρου.
- Ὁ Χρυσοκάραβος, διήγημα Ἐδγάρδου Πόου (μετ' εἰκόνων), μετὰφρασις Ἐμμανουὴλ Ροΐδου.
- Διαγωνισμὸς Διηγήματος, Κρίσις τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς.
- Βιβλιογραφία, ὑπὸ Α. Μ.
- Ἀνοικτὰ Γράμματα.
- Ἐπιστημονικὰ Ἀνάλεκτα ὑπὸ Ρ*.
- Ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπείου : Ὁ οὐρανὸς τοῦ Μαΐου.
- Χρονικά.— Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.
- Ἡ Ἀλληλογραφία μας.
- Ἡ πλωτὴ δεξαμενὴ τοῦ Ναυστάθμου (εἰκὼν).

Εἰς τὸ προοίμιον : Ἀναβάτης οὐχὶ Ἀνελκυστήρ, Ποδηλάτης οὐχὶ Ποδηλατιστής, ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκι.— Ἡ ἀφοριστικὴ τῆς τροφῆς, ὑπὸ Πλάτωνος Δρακούλη.— Ἡ Μαργαρώ, ποίημα, ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς τοῦ Γεωργίου Βιζυηνοῦ, κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστία» : Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας» Ἀθήνας.

Ἡ ἐξ χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ νομίσματα. Ἡ θεὰ τούτων ἐνθουσίασε τὸν Δία, ὃχι ὅμως καὶ τὸν αὐθέντην του, τοῦ ὁποίου ὠχρίασε καὶ πάλιν ἡ ὄψις πρὸ τῆς εὐτελείας τοῦ εὐρήματος. Μᾶς παρεκάλεσεν ἐν τούτοις νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ἔργον. Κατ' αὐτὴν ἐκεῖνην τὴν στιγμήν ἐσκόνταψα καὶ ἔπεσα πρὸς τὰ ἔμπροσ. Αἰτία τῆς πτώσεως ἦτο μέγας τις σιδηροῦς κρίκος εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰσδύσει ἡ ἄκρα τοῦ ὑποδήματός μου. Τούτο ἀνεπτέρωσεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὰς ἐλπίδας μας. Οὐδέποτε ἠσθάνθη συγκίνησιν δυναμένην νὰ παραβληθῆ πρὸς τὴν κατέχουσαν με κατὰ τὰ δέκα ἐπόμενα λεπτὰ ἐργασίας, δι' ἧς κατορθώσαμεν νὰ ἐκθάψωμεν ἐπίμηκες ξύλινον κιβώτιον, τοῦ ὁποίου ἡ τελεία διατήρησις καὶ ἡ ἔκτακτος σκληρότης προήρχετο πιθανῶς ἐκ τῆς ἐμ-βλαπτίσεως τῶν σανίδων εἰς διάλυσιν γλω-ρούχου ὑδραργύρου. Τὸ κιβώτιον τοῦτο, τὸ ἔχον μῆκος τριῶν ποδῶν καὶ ἡμίσεως, πλάτος τριῶν καὶ κατὰ τι μικρότερον βᾶ-θος ἦτο ὀχυρωμένον δι' ἐλασμάτων ἐγ-κλειόντων αὐτὸ εἰς εἶδος τι σιδηροῦ δικτύου καὶ ἔφερε παρ' ἑκάστην τῶν μεγάλων πλευρῶν ἐξ κρίκους, διὰ τῶν ὁποίων ἠδύ-νατο νὰ σηκωθῆ ὑπὸ ἰσαριθμῶν ἀνδρῶν. Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ τρεῖς μόλις ἠδυνήθημεν νὰ τὸ μετακινήσωμεν καὶ ἀπολύτως ἀδύνατον ἦτο νὰ τὸ μεταφέρωμεν. Κατ' εὐτυχίαν

τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου συνείχετο διὰ δύομόνονμοχλῶν τοὺς ὁποίους κατωρθώσα-μεν νὰ ἐξωθήσωμεν τρέμοντες ἐκ τῆς συγ-κινήσεως. Ὁ θησαυ-ρὸς ὅστις ἔλαμψε τότε πρὸ ἡμῶν ἦτο ἀνώ-τερος πάσης περιγρα-φῆς. Αἱ ἀκτῖνες τῶν δύο φανῶν ἀντανε-κλῶντο εἰς συμμιγῆ σωρὸν χρυσοῦ καὶ πο-λυτίμων λίθων, τῶν ὁποίων μᾶς ἐθάμβωνε καὶ σχεδὸν μᾶς ἐτύφλωνεν ἡ λάμψις. Ἐξ ἴσου ἀπεριγραπτα εἶναι καὶ τὰ αἰσθήματα ὑπὸ τῶν ὁποίων κατειχόμεν, ἢ δὲ ἐκπλη-ξίς ἦτο ἀνωτέρα παντὸς ἄλλου. Ὁ Λεγρὰν ἐφαίνετο ἐξηντηλέμενος ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς συγκινήσεως καὶ μόλις κατώρθωνε ν' ἀρθρώσῃ λέξεις τινὰς ἀσυναρτήτους, ὃ δὲ Δίας ἦτο ὠχρότερος παρ' ὅσον ἐπίστευα ὅτι δύναται μαῦρος νὰ ὠχριάσῃ. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντητος, ἔπειτα ἐγονάτισεν ἐντὸς τοῦ λάκκου καὶ ἐβύθισεν ὡς εἰς λουτρὸν τοὺς γυμνοὺς αὐτοῦ βρα-χιόνας μέχρι τοῦ ἀγκῶνος εἰς τὰ πετράδια καὶ τὸ χρυσοῦν ἀνακράζων :

— Καὶ ὅλα αὐτὰ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸν κάραβον, τὸν εὐμορφον χρυσοκάραβον, τὸ χαριτωμένον μαμουνὶ τὸ ὁποῖον ὕβριζα καὶ ἐσυκοφαντοῦσα ἐγὼ, ὃ ἀχρεῖος, ὃ συχαμένος παλληναράκης !

Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ ἐξυπνίσω, διὰ νὰ εἶπω εὖτω, τὸν αὐθέντην καὶ τὸν δούλον ἐνθυμίζων εἰς αὐτοὺς ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ σπεύσωμεν νὰ μετακομίσωμεν τὸν θη-σαυρὸν, διότι ἡ ὥρα ἐπροχώρει καὶ ἔπρεπε νὰ ἐργασία αὐτὴ νὰ συντελεσθῆ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ἡ ἀμυχανία μας ἦτο μεγάλη καὶ ἐχάσαμεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς συζητήσεις περὶ τοῦ πρακτέου. Ἐπὶ τέλους ἀπερασίσαμεν νὰ ἐλαφρύνωμεν τὸ κιβώ-τιον ἀφαίρουντες τὰ δύο περίπου τρίτα τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ τὸ μετακομίσωμεν. Κρύψαντες λοιπὸν τὰ ἐξαχθέντα ὑπὸ τὰς βάρους καὶ τάξαντες φρουρὸν αὐτῶν σκύλον, λαθόντα διαταγὴν νὰ περιμένη ἐκεῖ τὴν ἐπιστροφὴν μας, ἀνε-χωρήσαμεν ἀμέσως ἀποκομίζοντας τὸ κιβώ-τιον. Μετὰ δίωρον περίπου πορείαν κατωρ-θώσαμεν νὰ φθάσωμεν μετὰ τοῦ φορτίου μας εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λεγρὰν ἀπα-ρατήρητοι, τὸσον ὅμως κουρασμένοι ὥστε ἠναγκάσθημεν ν' ἀναπαυθῶμεν μέχρι τῆς δευτέρας μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἐπειτα ἐδειπνήσαμεν καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐξήλ-θαμεν καὶ πάλιν φέροντες τρεῖς μεγάλους σάκκους εὐρεθέντας κατὰ καλὴν τύχην εἰς μίαν γωνίαν. Φθάσαντες εἰς τὸ ὄροπέδιον περὶ τὴν τετάρτην ἐφορτώθημεν τὰ ἐκεῖ ἀφθέντα καί, χωρὶς νὰ λαθῶμεν τὸν κό-πον νὰ γεμίσωμεν τὸν λάκκον, ἐπεστρέ-ψαμεν εἰς τὴν καλύβην περὶ τὰ πρῶτα βροδίσματα τῆς αὐγῆς.

Ἡ μετὰ τὸν δεύτερον τοῦτον δρόμον ἐξάντησις τῶν δυνάμεών μας ἦτο τελεία, ἀλλὰ καὶ τὰ νεῦρα μας τὸσον ἐρεθισμένα

ὥστε δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εὐρωμεν ὕπνον. Ἐγερόντες λοιπὸν ὡς ἐκ συμφώνου περὶ τὴν ὀγδόην προέβημεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐξε-τασιν τοῦ θησαυροῦ μας.

Τὸ κιβώτιον ἦτο πλήρες μέχρι τοῦ χει-λους καὶ μόλις ἤρκεσεν ὀλόκληρος ἡ ἡμέρα πρὸς ἀπογραφὴν τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ. Ἡ ἀξία τῶν ἰσπανικῶν, γαλλικῶν, ἀγ-γλικῶν καὶ σινικῶν ἀκόμη χρυσῶν νομι-σμάτων ὑπερέβαινε βεβαίως τὰ 450,000 δολάρια, τὴν δὲ τῶν τιμαλφῶν κοσμημά-των ὑπελογίσασαμεν ἐκ τοῦ προχείρου τοῦ-λάχιστον τριπλασίαν. Ἐκ τούτων ἀρκοῦ-μαι ν' ἀναφέρω ἑκατὸν δέκα ἀδάμαντας πάντας μεγάλους καὶ τινὰς μεγίστους, δε-κακοτῶ ἐξαιρετικῶν κάλλους ρουβίνια, τρια-κοσίους δέκα σμαράγδους, εἴκοσι σαπφεί-ρους καὶ ἐν ὠραιότατον ὀπάλιον. Πάντες οἱ λίθοι οὗτοι εἶχον ἐξαχθῆ ἐκ τῶν κοσμη-μάτων εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐνηρμοσμένοι, τῶν συντριβέντων διὰ σφύρας διὰ ν' ἀπο-βῶσιν ἀγνώριστα. Πλὴν αὐτῶν εὐρωμεν διακόσια χρυσοῦ δακτυλίδια, τριάκοντα ἀλυ-σίδας, ὀγδοῆντα τρεῖς βαρυτάτους σταυ-ρούς, πέντε θυμια-τήρια, γιγαντιαῖον ἐκ πελεκητοῦ χρυ-σοῦ ἀγγεῖον διὰ τὸ πόντσι, δύο πολυ-τίμους λαβίδας ξί-φους καὶ πλεῖστα

ἄλλα μικρότερα ἀντικείμενα, ζυγίζοντα ἡμῶν τριακοσίας πενήκοντα λίτρας. Εἰς ταῦτα πρέπει νὰ προστεθῶσι ἑκατὸν ἐνε-νήκοντα ἐπτὰ χρυσοῦ ὠρολόγια, ἐκ τῶν ὁποίων τρία τοῦλάχιστον ἤξιζον ἕκαστον ὑπὲρ τὰ πεντακόσια δολάρια. Ἀληθὲς εἶναι ὅτι αἱ μηχαναὶ τῶν πλείστων εἶχον φθαρῆ ἐκ τῆς ὑγρασίας, ἀλλ' αἱ θῆκαι αὐτῶν ἦσαν ὀλόχρυσοι καὶ πολλὰι λιθοκόλλητοι. Τὸ σύνολον τοῦ θησαυροῦ ὑπελογίσασαμεν τὴν νύκτα ἐκεῖνην εἰς ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύ-ριον ἀμερικανικῶν δολαρίων¹, ὃ δὲ ὑπο-λογισμὸς οὗτος εὐρέθη μετὰ τὴν πώλησιν τῶν κοσμημάτων, κατὰ πολὺ κατώτερος τῆς πραγματικῆς αὐτῶν ἀξίας.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ²

ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΩΝΟΔΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

15) Ἀπαρατήρητον δράμα. Ἡ ἥρωίς, εἶδος madame Bovary ἐπαρχιακῆς πο-λίχνης τῆς Ἑλλάδος, σύζυγος ἐπιστήμο-νος, συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀπι-στοῦσα εἰς τὸ συζυγικὸν λέχος καὶ μετὰ σκανδαλώδη δίκην φυλακίζεται. Ἐκτίσασα τὴν ποινήν της, ἐπισκέπτεται «φιλομειδῆς καὶ δροσερὰ ἐτοιμῆ πάντοτε πρὸς νέους ἀγῶνας» τὴν κουμπάραν της, τὴν σύζυγον

¹ Δεκαπέντε περίπου ἑκατομμύρια δραχμῶν.
² Τέλος· ἴδε σελ. 150.

ἀξιωματικοῦ νησιώτου, μητέρα δύο τέκνων καὶ τρίτου ἐπιδόξου. Ἐμπλέκει εἰς τὰ δίκτυα τῆς τὸν ἀξιωματικόν, ἢ δ' ἐνάρετος καὶ ἀφωσιωμένη καὶ ὑπερήφανος σύζυγος, ὑποστᾶσα ὅλα τὰ μαρτύρια τῆς ζηλοτυπίας ἀποθνήσκει μετὰ τὸν τοκετόν. Ἐν ἐπιστολῇ, ἣν ἀφῆκεν εἰς φίλην τῆς, ἔγραφεν «ὑπῆρξα μᾶλλον σύζυγος παρὰ μήτηρ καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ ζήσω χάριν τῶν τέκνων μου, ὡς εἶχον καθήκον». Ἀνασκηωθεΐσης τῆς κλίνης εὐρέθησαν ἄθικτα ὅσα φάρμακα διέταξεν ὁ ἰατρός. Ἀπέθανεν αὐτόχειρ! Μετὰ ἐν ἔτος ὁ ἀξιωματικὸς ἐνυμφεύθη τὴν ἀμαρτωλὸν μετ' αὐτῆς δὲ εἰσῆλθεν ὁ ὄλεθρος εἰς τὸν οἶκόν του, ἡ μικρὰ θυγάτηρ του ἀπέθανε, ὁ δεκαπενταετῆς υἱὸς του κατετάχθη εἰς τὸν στρατόν, αὐτὸς δ' ἔζη βίον κακοδαίμονα. Μετὰ τινα ἔτη, ἐν Ἀθήναις, ὁ συγγραφεὺς, ἐσπέραν τινα τελετῆς, εἶδεν ἐντὸς ἀμάξης ἀνοικτῆς γυναῖκα πολυτελῶς ἐνδεδυμένην, ἣτις συνωμίλει πρὸς κομψοῦμενον παραπλευρῶς αὐτῆς καθήμενον, ἐν ᾧ ἀπέναντί της ἀνώτερος στρατιωτικὸς τὴν παρετῆρει περιφροντίς· ὁ συγγραφεὺς τὴν ἤκουσε προστάζουσαν τὸν ἀμαξηλάτην ποῦ νὰ διευθυνθῆ καὶ ἀνεσκέπησεν ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς.

Τὸ διήγημα τοῦτο ἔχει δραματικὴν ὑπόθεσιν, ἣν ὅμως ὁ συγγραφεὺς δὲν κατῴρωσε νὰ ἀναγάγῃ εἰς λογοτεχνικὸν ἔργον. Ἄνὰ πᾶν βῆμα ἡ διήγησις σκοπιάει εἰς ἠθικολογικὰς κοινοτοπίας. Τὸ σύνολον εἶνε ἄστονον καὶ χαλαρόν· ἐλλείπει ἡ αὐστηρὰ ἀλληλουχία τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ ἀποτελέσματος, πολλαὶ δὲ φράσεις ρίπτονται εἰς τὸ μέσον τυχαίως παραδείγματος χάριν ἡ σύζυγος τοῦ ἀξιωματικοῦ «ἀπεβίωσε . . . χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ ἴδῃ τὰ τέκνα τῆς»· θὰ ἐρωτήσῃ τις: διατί δὲν ἐζήτησε νὰ τὰ ἴδῃ; ὑπῆρχε λόγος τις; ὄχι· ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχε θὰ ἐνίκα ἡ μητρικὴ στοργή.

δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μίτος ὧν τέχνη προσγίγνεται.

ἀναφωνεῖ ὁ Σοφοκλῆς, ὅστις ἐγνώριζε πολὺ καλλίτερον τοῦ συγγραφέως τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν.

Αἱ ἀνορθογραφίαι αἱ διακοσμοῦσαι τὸ διήγημα τοῦτο ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, καθίστανται ἐνίοτε κωμικαί· κἄπου ἀναφέρεται ὅτι ἡ ἡρώϊς «ἐδειξετὰ χεῖλη τῆς»· ἀμέσως δ' ἐπέρχεται ἡ σκέψις ὅτι δὲν λέγομεν «δεικνύομεν τὰ χεῖλη ἀλλὰ τοὺς ὀδόντας»· μετ' ὀλίγον ὅμως πειθόμεθα ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη δὲν τὰ ἐδειξε τὰ χεῖλη τῆς ἀλλὰ τὰ ἔδθηξε. Περὶ τοῦ ὕψους ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι συγχρότατα ἀπαντῶσι φράσεις οἷα ἡ ἐξῆς «ὅταν τις πάσχη ἀνάγκη ν' ἀνακοινῶν ἡ τὸ δηλητήριον τῆς καρδίας του». Αἱ δὲ περιγραφαί; διὰ τῶν πολλῶν λέξεων καλύπτουσι τόσον τὸ περιγραφόμενον ὥστε δὲν τὸ βλέπομεν· τὰ πολλὰ δένδρα μᾶς ἐμποδίζουσι νὰ ἴδωμεν τὸ δάσος· «δὲν ἦτο ὠραία, ἀλλ' εὐμορφος . . . εὐειδῆς ἐν τούτοις . . .» διὰ τὰς τοιαύτας περιγραφὰς ἔλεγεν ὁ Λαβρουγιέρους: «amas d'epi-

thètes, mauvaises louanges», ὁ δὲ Λέσσιγκ ἐμυκτηρίζεν ἐν τῷ «Λαοκόοντι» τὸν ὑμνογράφον τῆς Ἑλένης Μανασσῆν.

16) *Θαλασσιῦν ἢ ἀλησμόνητες νύκτες*. Ρεμβασμὸς ἐπὶ ἀτμοπλοίου, ἐκ δύο μερῶν. Πρῶτον μέρος ἐν τρικυμίᾳ, ὅτε «ἡ θάλασσα ἔδερνε ἀλύπητα τὸ βαπόρι καὶ τὸ δύσμοιρο σὰν νᾶχε πιῆ αὐτὸ τὸ βροῦμι ποῦ κατεβάσαμεν ὅλοι μας ἐκείνην τὴν νυκτιὰ πῆγαινε μιὰ ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ» ἐν ᾧ τὸ πλοῖον ἐκυματοδρόμει ὁ συγγραφεὺς παρέβαλλε τὰ «θηριακόματα τῆς θάλασσας μὲ τᾶγρια κύματα ποῦ ἤρχισαν νὰ σηκώνωνται εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς καρδιάς του.» Δεύτερον μέρος· τὰ ἄστρα ἐλαμπύριζον εἰς τὸν οὐρανόν· τὸ ἀτμοπλοῖον διέσχισε τὰ νερὰ γοργόν καὶ ὑπερήφανον· ὁ συγγραφεὺς ἐρρέμβαζεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ εἰς τὸ πλευρὸν του ὠνειροπόλει ἡ Ἡρινα. Τὴν ἐκύτταζεν, ὅπως ἄλλοτε ἐκύτταζε τῆς ἀθύσου τὰ σκότη κτλ. Τὸ διηγημάτιον τοῦτο δὲν ἔχει μῦθον, εἶνε δὲ μᾶλλον *ποίημα ἐν πεζῷ*. Αἱ λέξεις «μάγος, ὄνειροπόλος, ὄνειρώδης» ἐπαναλαμβάνονται φορτικῶς. Τὸ μόνον αὐτοῦ προσὸν ἐγκείται εἰς ἐκλάμψεις τινὰς ἐκφραστικῆς πρωτοτυπίας.

17) *Δύο μάνες*. Τὸ Ψυχασάβηκτον μετὰξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν, αἵτινες ἐμοιρολόγουν ἐν τῷ Νεκροταφείῳ ἐπὶ τῶν τάφων προσφιλῶν νεκρῶν, ἦσαν καὶ δύο, περισσότερον θρηνοῦσαι, ἀλλὰ σιωπηλῶς, ὡς θρηνεῖ ἡ ἀληθῶς μεγάλη λύπη· ἡ μία ἔβρεχε διὰ τῶν δακρῶν τῆς τὸ «μάραρο τοῦ μοναχογιοῦ τῆς μέσα 'ς τᾶλλα μνήματα, καὶ ἡ ἄλλη τὸ χορτάρι τοῦ δικῶ τῆς, 'ς τὴν ἀκρὴ ξέχωρα θαμμένο ἀπὸ τοὺς ἄλλους.» Ἡ εἰς τὸ μαρμαρίνον μνήμα κλαίουσα εἶδε τὴν ἄλλην «καὶ τὴν συμπόνεσε. . . Ἐμένα μου τὸν θάψανε σὲ καλῇ θέσει, δὲν εἶνε περιφρονημένος, εἶπε· ἄς πάγω νὰ τὴν παρηγορήσω. . . νὰ παρηγορηθῶμε. . .» Ἀρχίζει ἡ συνομιλία· καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη εἶχε μονάκριβον τὸν υἱὸν τῆς.

— «Ἄχ, ἄς μοῦ τὸν εἶχε πάρῃ ὁ Θεὸς μετὰ τὸ χέρι του! ἀναφωνεῖ ἡ μία.

— Πῶς καὶ σένα δὲν πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο; ἐρωτᾷ ἡ ἄλλη.

— Γιατί, οὔτε σένα δὲν πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο;

— . . . Μοῦ τὸ σκοτώσανε τὸ παιδάκι μου, ἄχ, μαῦρος φονιάς τὸ χτύπησε μὲ μαῦρο μαχαίρι. »

Ἡ ἄλλη ἐκπιόνισε, κατελήθη ὑπὸ βίγους καὶ ἀνηγέρθη βίψασα βλέμμα πλῆρες παραπόνου εἰς τὸ χορταριασμένον μνήμα τοῦ υἱοῦ τῆς. Αἱ δύο μητέρες ἐξέρχοντο τοῦ νεκροταφείου· ἡ τοῦ φονευθέντος προσπαθεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἄλλην· ἀλλ' αὐτὴ ἀπαντᾷ·

— «Ἄχ, κυρά μου, σένα τὸ παιδάκι σου τὸ σκοτώσε ἄνθρωπος. . . μένα τῆς φτωχῆς τὸ σκοτώσε ὁ νόμος. . .

— . . . Ἦτανε λοιπὸν φονιάς ὁ γυιὸς σου;

Ἡ ἄλλη ἔκραψε τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὰ

χέρια τῆς ἐν ᾧ τὰ δάκρυά τῆς πηγαίνανε ποτάμι.

— Καὶ ποῖον σκότωσε, κυρά, ὁ γυιὸς σου;

— Ἐνα φοιτητὴ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, Γιάννη Ρασιῶν.

— Τὸ παιδί μου, τὸ Γιάνγκο μου. . . εἶσαι ἡ μάνα τοῦ φονιά του!»

Τὸ ὑπόλοιπον, μέχρι τοῦ τέλους εἶνε ἀψυχολόγητον, μελοδραματικόν, σπασμωδικόν καὶ ἀσήμαντον. Πόσον ὠραῖον διήγημα θὰ ἐφιλοτέχνηε διὰ τῆς δραματικωτάτης ταύτης ὑποθέσεως δεξιὸς διηγηματογράφος! Ἄς ὑπάγῃ ὁ συγγραφεὺς νὰ ἐνώσῃ τὰ δάκρυα αὐτοῦ πρὸς τὰ τῶν δύο μητέρων, διότι τὸ διήγημά του εἶνε ἀτυχέστερον καὶ τῶν δύο τέκνων ἐκείνων· τὸ ἐν ἐφόνευσεν ἀνηλεῆς χεὶρ φονέως, τὸ ἕτερον ὁ νόμος, — τὸ ἰδικόν του ἐθανάτωσεν αὐτὸς ὁ γονεὺς του.

18) *Ὀνειρον Μεσουκτιῶν*. Μία μήτηρ καθήται βαρυπενθῆς ἐν δωματίῳ φωτιζομένῳ μόνον ἀπὸ τὴν λάμπην τῆς πυρᾶς τῆς ἐστίας· τὸ παιδάκι τῆς κεῖται νεκρὸν ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ. Ἡ δυστυχὴς Σμαρῶ φαντάζεται ὅτι ζῆ τὸ παιδάκι τῆς, ὅτι ἔρχεται πρὸς αὐτὴν καὶ ζητεῖ νὰ θερμανθῆ παρὰ τὴν καρδίαν τῆς καὶ ὅτι αὐτὴ τὸ σφίγγει μὲ λυγμοὺς χαρᾶς εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς. Τὸ πρῶν εὐρίσκεται νεκρὰ ἔχουσα γλυκεῖαν καὶ ἤσυχον τὴν ἐκφρασιν «διότι τὰς τελευταίας ὥρας τοῦ δυστυχοῦς βίου τῆς παρηγόρησε γλυκὸ ὄνειρον μεσουκτιῶν» Ἄν δὲν ἐφοβούμεθα μὴ ἀφαιρέσωμεν διὰ τραχείας ἐπαφῆς τῆς κριτικῆς τὴν χρυσόκωνιν τοῦ ἄθροῦ τούτου διηγήματος, θὰ ἐλέγομεν ὅτι ἡ *παραίσθησις* τῆς Σμαρῶς, διότι παραίσθησις εἶνε καὶ ὄχι ὄνειρον, σύνθετος μάλιστα, ὀπτικὴ καὶ ἀκουστικὴ, οὐδόλωσ δικαιολογεῖ τὸν θάνατον αὐτῆς· ὁ θάνατος ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ἢ ἐκ τρόμου βιαίου ἢ ἐξ ὑπερμέτρου χαρᾶς, οἷαν περιγράφει ὁ Σαίξπηρ ὡς θάλασσαν ἐξορμῶσαν βιαίως καὶ πνίγουσαν ἐν τῇ εὐτυχίᾳ· ἀλλὰ τοῦτο δὲν συνέβη ἐνταῦθα· «ἡ ἐκφρασίς τῆς ἦτο ἤσυχος» λέγει ἡ συγγραφεὺς. Ἐπιπείτα διατί τὸ τέκνον τῆς Σμαρῶς νὰ εἶνε ὑπόμαζον; δὲν θὰ ἦτο ἰσχυροτέρα ἢ παρκαίσθησις, τούτεστι ὑμιοστέρη πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἂν τὸ παιδίον δὲν ἔαμε τὴν νύκτα ἐκείνην πρῶτην φοράν χρῆσιν τοῦ λόγου ἀλλ' ὠμίλει ἤδη, ἡ δὲ μήτηρ ἐπανήκουσε μὲ συγκίνησιν ἄρρητον τὴν γνωστήν, τὴν γλυκυτάτην φωνήν; πλὴν δὲ τούτων ἀρμόζει εἰς βρέφος νὰ λέγῃ «τὸ φῶς τῶν μαλλιών σου» καὶ ἄλλα τοιαῦτα· εἶνε φανταστικόν τὸ διήγημα θὰ εἶπητε, ἀλλὰ δύναται τις νὰ εἶνε ἀληθῆς ἐν τῷ φανταστικῷ — μὴ δὲν εἶνε ἐξόχως ὁ Πόε; — ὅπως καὶ ψευδῆς ἐν τῷ πραγματικῷ. Καὶ ἄλλαι τινὲς ἐλλείψεις μειοῦσι τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου. «Ἡ Σμαρῶ ἐκάθητο μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων.» Ἀφίνουμεν τὸ κακόζηλον τῆς ἐκφράσεως καὶ ἐξετάζομεν τὸ πρᾶγμα μόνον· εἶδέ τινα ποτε ἡ συγγραφεὺς ἐν ἡ θέσει παριστᾷ τὴν

ήρωϊκά της; οί βαθείως τεθλιμμένοι κλινοῦσι τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, εἶνε δὲ ὠχροὶ καὶ αἱ παρειαὶ των δὲν εἶνε «κόκκιναι» ὅπως ὄθηεν τῆς Σμαρῶς· ποία εἶνε ἡ ἀντήχησις των συναισθημάτων ἐπὶ τῆς μορφῆς καὶ τοῦ σώματος ἐν γένει κατὰ τὰ διάφορα αὐτῶν στάδια εἶνε λεπτομερέστατα διακριθῶμενον σήμερον· ἀλλ' ὥσει ἐμάντευε τὴν ἀλήθειαν ἡ συγγραφεὺς προσέθηκε κατωτέρω «τὸ κηρίον εἶχε ἀναφθῆ καὶ ἐφαίνοντο εἰς τὸ σκότος τὰ ὠχρὰ πρόσωπα τῆς μητρὸς καὶ τοῦ τέκνου.»

Καὶ τώρα μετὰ τὰς ἄνω ἐπιφυλάξεις ἃς εἴπωμεν ὅτι τὸ διηγηματικὸν τοῦτο, παρὰ τὰς ἐξ ἀπειρίας ἀτελείας, ἔχει χάριν καὶ ἀβρότητα, ὅτι τὸ σκίῳφος ἐν ᾧ ἀμυδρῶς διαγράφονται αἱ μορφαὶ των προσώπων καὶ των πραγμάτων προσδίδει εἰς αὐτὸ ἰδίον τι θέλγητρον ποιητικῆς ἀορισταίας, καὶ ὅτι ὅπως ἡ Σμαρῶ ἤκουε τὸν κτύπον τοῦ ὠρολογίου ἐν τῇ σιγῇ τοῦ δωματίου καὶ ἡμεῖς διὰ μέσου των γραμμῶν ἀκούομεν μίαν εὐαίσθητον, μίαν ποιητικὴν καρδίαν παλλομένην.

Διὰ ταῦτα ἡ Ἀγωνόδικος Ἐπιτροπὴ ὁμοφῆως κρίνει ἄξια τοῦ πρώτου μὲν ἐπαίνου τὸ Ὀνειρον Μεσονυκτίου εὐφῆμου δὲ μνείας τὰς «δύο μάνας» διὰ τὸ δραματικὸν τοῦ μύθου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἀπριλίου 1895.

Ε. Δ. ΡΟΪΔΗΣ
Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ὁ εἰσηγητὴς
Α. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀμαλίας Κ. Παπασταύρου. Ἡ Ζίτσα, γεωγραφικὴ καὶ ἱστορικὴ περιγραφή τῆς κομποπόλεως ταύτης τῆς Ἡπείρου. Ἐν Ἀθήναις 1895. 8ον Σελ. 61 (Μετὰ πίνακος γεωγραφικοῦ καὶ φωτογραφικῆς εἰκόνας τῆς Ζίτσης. Προτάσσεται καὶ εἰκὼν τῆς συγγραφῆς Ἀμαλίας Κ. Παπασταύρου).

Τὸ ὄνομα τῆς κομποπόλεως τῆς Ἡπείρου Ζίτσης, κειμένης παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Καλαμᾶ καὶ βορειοδυτικῶς των Ἰωαννίνων, ὧν ἀπέχει ἡ ὥρα, ἐγένετο γνωστὸν ἐκ των περιγραφῶν τοῦ Πουκεβίλλ, ἰδιὰ δ' ἐκ των ποιημάτων τοῦ Λόρδου Βύρωνος. Ὁ ποιητὴς οὗτος μεταβάς εἰς Ζίτσαν, ὅπως ἐπισκεφθῆ τὸν μυθολογούμενον ποταμὸν τοῦ Ἄδου Ἀγέρονα, — πιστευομένου τότε ὅτι ἦτο ὁ Καλαμᾶς, — ἐψάλλεν ἐν τῷ Τσαίλ-Ἀρόλδ δι' ὠραίων στίχων τὰς φυσικὰς καλλογὰς τῆς χώρας, ἣν βεβαίως ἐφάνταζτο στυγνὴν καὶ κατηφῆ, οἶονεἰ εἰκόνα τοῦ Ἄδου. Ἀμίμητος δ' εἶνε ἡ τελευταία πρὸς τὸν χθόνιον θεὸν στρόφη «Πλούτων, ἐν ᾧ, τι βλέπω εἶνε ὁ Ἄδης, ἃς κλεισθῶσιν ὑπ' αἰσχύνης αἱ Πύλαι των Ἠλυσίων».

Τῆς κομποπόλεως ταύτης τὴν γεωγραφικὴν περιγραφὴν καὶ τὴν ἱστορίαν περιλαμβάνει τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον βιβλίον τῆς Κυρίας Ἀμαλ. Παπασταύρου, γνωστῆς λογίας ἐκ διαφόρων ἄλλων τοπογραφικῶν καὶ λαογραφικῶν περιγραφῶν, τὰς ὁποίας ἐξέδωκε, διαφόρων μερῶν τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἡπείρου.

Πραγματεύεται δ' ἐν τῷ εἰρημένῳ πονήματι ἐν ἀρχῇ τὴν γεωγραφίαν τῆς Ζίτσης οἰκουμένης ὑπὸ 380—400 οἰκογενειῶν, καθὼς καὶ τῶν περιχώρων. ἐνταῦθα δὲ παριστάγει τὴν ἐξιστόρησιν τῆς διαμονῆς τοῦ Βύρωνος ἐν τῇ

Μονῇ Ζίτσης παραθέτουσα καὶ μετὰφρασιν των περὶ Ζίτσης στροφῶν τοῦ ποιητοῦ. Ἐν συντόμῳ εἶτα διερρομένη τὰ περὶ Ζίτσης ἱστορικά, εἰσέρχεται ἐν ἐπομένῳ κεφαλαίῳ εἰς τὴν ἀναγραφὴν των Σχολείων καὶ κληροδοτημάτων εἰς τὴν Σχολὴν Ζίτσης, ἀρχαιοτέρων οὖσαν τῆς των Ἰωαννίνων, μνημονεύουσα καὶ τινων των διδασκάντων αὐτοῦ καὶ μαθητευσάντων, ὧν εἰς ὁ Κωνσταντῖνος Ἀσώπιος, ἐν αὐτῇ μαθὼν τὰ πρῶτα γράμματα. Ἰδιαιτέραν μνείαν ποιεῖται τοῦ σπουδαιότερου κληροδότου Κωνσταντίνου ἐπισκόπου Βουζαίου, καὶ τοῦ Δημητρίου Νικολίδου τοῦ Ζιτσαίου, στραγγαλισθέντος ἐν τῇ φυλακῇ.

Διὰ βραχέων διέρχεται τὴν ἀρχαίαν γεωγραφίαν τῆς χώρας, μνημονεύουσα μόνον των θέσεων των ἀρχαίων ἐνταῦθα πόλεων Φωτικῆς, Τέκμωνος, Τραμπίας, Λεπρέου, Εὐρυμενῶν καὶ Φυλάκης. Εἰς τὰ ἐπόμενα δὲ κεφάλαια περιγράφει τὸ κλίμα, τὰς ἐκκλησίας, τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα των κατοίκων.

Ἐν τέλει παραθέτει κατάλογον χρονολογικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ 1822 των κληροδοτημάτων καὶ δωρεῶν ὑπὲρ των Σχολείων καὶ ναῶν τῆς κομποπόλεως. Τὸ ἔργον δὲ κοσμεῖ καὶ φωτογραφία τῆς κομποπόλεως καὶ χάριτες ἐν τέλει τοπογραφικῆς ὑπὸ κλίμακα 1 : 100000, γραφεῖς ὑπὸ τοῦ κ. Μιχαὴλ Χρυσόπουλου δοκίμου παρ' ἡμῖν χαρτογράφου, ἀδελφοῦ δὲ τῆς συγγραφῆς.

Ἐν γένει δὲ τὸ ἔργον εἶνε γεγραμμένον εἰς ὕφος ἀπλοῦν καὶ φυσικόν, αἱ περιγραφαὶ ζωηραὶ, ἐξ αὐτοψίας γεγραμμέναι, διότι ἡ Ζίτσα εἶναι καὶ ἰδιαιτέρα πατρίς τῆς συγγραφῆς.

A. M.

Δημητρίου Α. Ἀναστασοπούλου : Ποιητικαὶ Μελέται Α' Τὰ Δάκρυα τῆς Μαγδαληνῆς. 16ον σελ. 20. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Ἐστίας (ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος»).

ΑΝΟΙΚΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπημένε μου φίλε!

Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸν Γρυπάρη! Ὅχι γιὰ τὰ συνέτα του, ποῦ πολλοὶ δὲν τὰ νιώσαν, χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ φταίῃ ἐκεῖνος! Ὅχι καὶ γιὰ τὴν νέα φόρμα, ποῦ παρουσιάζει στὴ φτωχὴ μας φιλολογία καὶ ποῦ πάλι πολλοὶ τὴ βρῆκαν ἄτεχνη, χωρὶς κί' ἐδῶ νὰ φταίει ὁ Γρυπάρης. Μὰ γιὰ κάτι ἄλλο! Γιὰ κάποιαν ἐξέλιξη, ποῦ ἔγινε στὸ Γρυπάρη, ἄξια πολλῆς προσοχῆς καὶ κουβέντας, Ἰσα-Ἰσα, γιὰτὶ ἔγινε σ' ἓνα μορφωμένο κί' ἀπὸ τῆ φύση κί' ἀπὸ τῆ θέλησῆς του, ὅπως ὁ Γρυπάρης. Θυμᾶσαι τί μοῦ ἔλεγες μὰ μέρα γιὰ τὸ Μαρκορᾶ; πόσο ξιπᾶστηκες καὶ σὺ ὁ ἴδιος μὲ τὴ λεπτότατη ἐκείνη τεχνικὴ διόρθωση, ποῦ ἔκαμε σ' ἓνα του ποιήμα, ἅμα τὸ ἐπιθεώρησε τυπωμένο πιά καὶ τὸ βλεπε ἐκεῖ κί' ὄχι χειρόγραφο; Ὁ ἀληθινὸς καλλιτέχνης ὅλα τὰ παρατηρεῖ. Τὸν ἀγγελόνει κἀνε ἀτέλεια τεχνικὴ, ἀπόπου κί' ἄ βγαίνει. Φαντάσου τώρα ἓναν τέτοιο, τί κεντρῶματα μπορεῖ νὰν τοῦ δόσει μιὰ ἀκαλαίσθητη γλῶσσα. τὸ θεμέλιο δηλαδὴ τῆς λογοτεχνίας.

Ἐχω στὸ γραφεῖο μου ἓνα γράμμα τοῦ Γρυπάρη, ποῦ καὶ μόνον αὐτὸ, μὲ δείχτει ξάφνου, πόσο ἐγὼ εἶμαι μικρὸς ἀκόμα! καὶ τρία μεταφραστικὰ δοκίμια — ἔτσι τὰ λέει — γραμμένα στὴ γλῶσσα καὶ στὰ μέτρα ποῦ ἔγραφε ὁ Πίνδαρος. Τότες ποῦ τὰ ἔκαμε — στὰ 1887 — δὲν τὰ ἔκαμε «en décadent, μήτε ὅπως θῆγραφε σὲς τιγμὲς αἰσθητικῆς ἰδιοτροπίας ὁ Baudelaire τὸ Franciscæ meæ laudes», ποῦ θὰ πῆ, πῶς εἶχε τότες ἀγκαλιασμένη ἐκείνη τὴ γλῶσσα γιὰ τὴν τέχνη του; γιὰτὶ καλλιτέχνης γεννημένος καὶ προτοῦ ἀκόμα χρωματίζει τὴ Ῥοδόπη καὶ ζωγραφίζει τὴ Φλώρα Μιράμπιλις καὶ τὸν Ὀρθρο των Ψυχῶν, ἐνιωθε πῶς ἡ εἰκόνα μουτζουρώνει

ταῖ ἅμα τὸ πινέλο του τὸ βουτοῦσε στὴν καθαρῆ-βουσα. Ὁ καλλιτέχνης, τότες φοιτητῆς τῆς φιλολογίας καὶ μαθητῆς τοῦ Κόντου καὶ θιασώτης του θερμὸς, ὅπως μοῦ 'παν, μὲς τὴν ἄβυσσο τῆ γλωσσικῆ ἱμέρους καὶ στὸ milieu τοῦ Κοντικῶ κόσμου, ἀφοῦ ἡ καθαρῆβουσα τόσο τὸν ἐμούδιαζε, ποῖα ἄλλη γλῶσσα θὰ προτίμαγε ἀπὸ τὴν πανάρχαια; Κί' ἔπρεπε νὰ φύγη μακριὰ ἀπ' ἀφτὴ τὴν κοινωνία, νὰ κουβεντιάσει μὲ ζωντανούς, νὰ διῆ ἄλλον κόσμον, νὰ μπῆ σ' ἄλλο milieu, ἀνοιχτὸ ἀφτὸ κί' ἀπερίοριστο, γιὰ νὰ νιώσει, πῶς μπορούσε τέλεια νὰ ἰκανοποιήσει τὴν τέχνη του, ἀδράχνοντας νέα πηλάντια καὶ μαργαρίτνια πρὸ ἀστραφτερὰ, γιὰ νὰ φτιασίει τὸ ἀτίμητο ζουναρι τῆς Ἀπάμης. Νά! ἀφτὴ τὴν ἐξέλιξη του φαντάστηκα καὶ γι' αὐτὴ θέλησα νὰ σοῦ γράψω. Τῆρα σοῦ ἀντιγράφω κί' ἓνα του δοκίμιον γιὰ νὰ διῆς τί τέλεια, ποῦ γράφει κί' ἐκείνη τὴ γλῶσσα. Ἀκόμα γιὰ νὰ πεισθοῦμε ἄλλη μιὰ φορὰ, πῶς δὲν εἶνε ἀληθινὸς ἓνας δασκαλικὸς λόγος; ὅτι οἱ δημοτικιστῆς εἶνε τέτοιοι, γιὰτὶ εἶνε καὶ ἀγράμματοι. Ἐγὼ, ἅμα θυμᾶμαι τὸν Πάλλη καὶ τὸν Πολυλᾶ, λογαριαζῶ, πῶς γιὰ νὰ νιώσει κανεὶς τὸν Ὀμηρο, μόνον ἀγράμματος πρέπει νάνε!

Τὰ μεταφραστικὰ δοκίμια εἶνε : ὁ Ποιητῆς τοῦ Schiller, ὁ πρόλογος τοῦ Wilhelm Tell τοῦ ἴδιου, καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς Μαργαρίτας, ποῦ κλῶθει, στὸ Φάουστ. Σοῦ ἀντιγράφω τὸ τηλεφαιῖο, ὄχι γιὰτὶ εἶνε τὸ καλλίτερο, μὰ γιὰτ' εἶνε τὸ συντομώτερο καὶ κάπως πρὸ γνωστὸ ἀπὸ τὴν ὠραία μετάφραση τοῦ κ. Προβελείου :

Μοῦ πέταξε ἡ γαλήνη βαρεῖά 'χω τὴν καρδιά ποτές εἰς τὸν αἰῶνα δὲν τὴν εὕρισκω πιά!.. κτλ.

Νά τὸ τραγοῦδι :

Τὸ «Παρηλιανῆτιον ἄσμα» τῆς Μαργαρίτας τοῦ Γκαίτε.

«Mein Kopf ist schwer...

Οὐκέτ' ἄσυχία κατ' ἐμὸν κέαρ
ἔπτα τὰς μελέας ἀπο, πάντοτα,
ἀγθνεῖνὰ κραδία δὲ βράνυεται.

Πῆλυι κείνου ἔοσ' Ἀἶδαν ὄρω
καὶ μὲν πάντ' ἐρέθει τάλαν, οἴ! κέαρ.
Κενεῖαν κεφαλᾶν παραπλάττωμαι
παλάσσει μανία δ' ἐρεμνὰ φρένας.

Οὐκέτ' ἄσυχία... κ.τ.λ.

Θύνω ἂν θυρίδ' αἴ τι ἐπ' οὐδαί
πίλναται δοκέοισ' ὁ ἐφιμερος,
κείνω ἐκ τε δόμου ἀνώυ δρόμον.

Ἵψοι βάματι οἶα ποτέρχεται,
εἶδος εὐφρῆς ὅσπον ἔχει, ὅσπον!
Οἶον μειδίαμα στόματος, κράτος
ἔσσων! αὐδὴ ὅπως κατακλίεναι,
δεξιῶμα χερῶς τ' ἐπιήρανον,
φίλαμ' αἰ! φλόγειον, φλόγειον λέγω!

Οὐκέτι... κ.τ.λ.

Πλησίον μὲν ἔοντος ἐμὰ ψυχᾶ
ὑπέρασι ἐνὶ φρεσὶν ἔρραγή
πτοαθεῖσ' ἀπεόντος ἀγρεῖ λύπα.

Δυναίμαν ἔῃχεν παρ' ἐμοὶ μένειν
δέσμιον κρατέοισ' ὑπαὶ λοιθαῖω
μεμῶρθαι θανέειν με φιλάματι.

(Γρυπάρης)

Σὲ φίλῳ
ΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ὁ Ἠλεκτροιδυμὸς ἐν τῇ Ἀρχαιότητι.

Πολλάκις ἠγέρθη, ἀλλ' ἐλάχιστα διεσαρηνίσθη τὸ ζήτημα, ὁποῖας γνώσεις εἶχεν ἡ ἀρχαιότης περὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ ἐὰν ἐγνώριζεν νὰ μεταχειρίζεται αὐτὸν πρακτικῶς. Ἀφ' ὅτου ὁ φυσικὸς Δίχτενδεργ ὑπεστήριξεν, ὅτι ἡ ἔσθληνη ἐσωτερικῶς δὲ καὶ ἐξωτερικῶς κεχρυσωμένη κιβωτὸς τῆς Διαθήκης, ἐκ τῆς ὁποῖας ὁ Κύριος ἐξήρχετο ἐν